

„Литературата“, 1994, кн. 2, с. 121 – 133.

13. Например посветеният на Велко Меруда биографичен очерк отявлено контаминира факти от житейските и творчески биографии на Вазов и К. Величков.

14. Извън антологията на П. П. Славейков срещу излишните Вазови функции – **разказвач, пътеписец, романист, драматург** – в сп. „Мисъл“ излизат следните текстове: на **д-р Кръстев** „Великата Рилска пустиня“ (II, 1892, кн. 2 с.137–148), „Задачите на българската белетристика“ (IV, 1894, кн. 3 и 4, с.279-285), „За сюжетите на българската белетристика“ (VIII, 1898, кн. 1, с.26-35; кн.2, с.117–124), „За тенденцията и тенденциозната литература“ (XIII, 1903, кн. 5, с.356–369), „Един поглед върху нашата литература“ (XVI, 1906, кн. 1, с.28–58); на **д-р Балджиев** – „Под игото“ (VI, 1896, кн. 3 и 4, с.269–278); на **Ст. Минчев** – „Издробенял писател“ (XIII, 1903, кн. 1, с.32–40), „Новият роман на Вазова“ (XIV, 1904, кн. 4, с.172–186); на **Б. Ангелов** – „Службогонци“ (XIII, 1903, кн. 1, с.66–68), „Казаларската царица“ (XIV, 1904, кн. 1, с.44–54); на **П. К. Яворов** – „Две нови български пиеси“ (XVII, 1907, кн. 6, с.724–731).

15. Вж. статията „Жив е той, жив е...“ (1906). – В: **П. П. Славейков**. Цит. съч., с. 363.

16. Беседата на **д-р Кръстев**, произнесена в град Елена, е публикувана в сп. „Мисъл“ (XV, 1905, кн. 6, с.389-397).

17. Вж. **Н. Георгиев**. Раздвоеният и единният Яворов. – В: **Н. Георгиев**. Сто и двадесет литературни години. С., 1992, с. 179–217.

18. Вж. **Л. Цаклин** (П. П. Славейков). Един стар херой. – В: „Знаме“, 1896, II, бр. 44, с. 2.

19. Показателни за този тип реторика са оценките на **Ив. Радославов** (**Ив. Радославов**. Българската литература. С., 1935, с. 165–175), на **Г. Милев** – в статиите „Рихард Демел“ и „Фрагментът“ (вж. **Г. Милев**. Стихотворения. Поеми. Критика. С., 1980, с. 173–180 ; с. 274–278), на **Ат. Далчев** (вж. **Ат. Далчев**. Съчинения. Т. 2, С., 1984, с. 42, фр. №119).

20. Вж. **В. Миролюбов**. П. К. Яворов. Литературен силует., Мисъл. Литературен сборник. Книга първа. 1910, с.131–141.

21. По повод перифразиращата критика спрямо Яворовата поезия най-непоколебима е оценката на **д-р Милко Ралчев**: „В почти всички писания се перифразира поезията му, без да се вмък-